

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3119/2022
20.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јасмина Михаиловић, адвокат из ..., против туженог Холдинг корпорације „Крушик“ а.д. из Ваљева, чији је пуномоћник Никола Урошевић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4702/21 од 04.03.2022. године, у седници већа одржаној 20.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4702/21 од 04.03.2022. године, којом је потврђена пресуда Основног суда у Ваљеву П1 342/20 од 08.07.2021. године у ставу првом, делу става другог за утврђење да је тужилац засновао радни однос на неодређено време и за враћање на рад и у ставу трећем изреке.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 4702/21 од 04.03.2022. године и пресуда Основног суда у Ваљеву П1 342/20 од 08.07.2021. године у обавезујућем делу враћања на послове ..., па се тужба у том делу **ОДБАЦУЈЕ**, као недозвољена.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 342/20 од 08.07.2021. године усвојен је тужбени захтев тужиоца АА и поништено као незаконито решење туженог Холдинг корпорације „Крушик“ а.д. Ваљево број .. од 27.10.2020. године (став 1.). Утврђено је да је тужилац АА из ... код туженог Холдинг корпорације „Крушик“ а.д. Ваљево, засновао радни однос на неодређено време, почев од 01.11.2020. године, па се тужени обавезује да тужиоца врати на рад и послове ... (став 2.) Обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 78.750,00 динара са каматом од дана извршности пресуде до исплате. (став 3.)

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4702/21 од 04.03.2022. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Ваљеу П1 342/20 од 08.07.2021. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, применом члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другогостепеним судом нема пропуста у примени одредаба ЗПП. Такође, ревизијом се указује на повреде поступка из тачке 12. ове законске одредбе и оспорава се утврђено чињенично стање, што не може бити ревизијски разлог у смислу члана 407. став 1. истог Закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је са туженим закључио уговор о раду број .. од 25.11.2015. године, којим је засновао радни однос са даном 26.11.2015. године, на одређено време до 31.12.2015. године, на пословима Решењем од 03.12.2015. године утврђен је престанак радног односа тужиоца, са даном 31.12.2015. године, као даном истека времена заснивања радног односа по претходно наведеном уговору. Уговором од 31.12.2015. године, тужилац је код туженог засновао радни однос на одређено време, почев од 01.01.2016. године до 28.02.2016. године, затим је сукцесивно закључивао уговоре са туженим, почев од 29.02.2016. године, за рад на одређено време, на пословима ..., па су почев од закључења анекса уговора о раду од 22.04.2017. године мењане одредбе основног уговора у тачки 2, а од закључења анекса уговора од 01.09.2017. године па на даље, мењана је тачка 2. основног уговора о раду и навођено да је тужилац у радном односу на одређено време због реализације пројекта по уговору број .. и других наведених бројева уговора везаних за пројект, све до 31.10.2020. године. Решењем туженог број .. од 27.10.2020. године, утврђено је да је тужиоцу престао радни однос на одређено време, дана 31.10.2020. године, као даном истека времена на које је заснован по уговору о раду од 01.01.2017. године. Тужилац је код туженог био у радном односу по основу више сукцесивно закључиваних уговора о раду и анекса уговора о раду почев од 26.11.2015. године до 31.10.2020. године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је решење о отказу уговора о раду од 27.10.2020. године незаконито, због чега је поништено и уврђено да је тужилац код туженог засновао радни однос на неодређено време на основу члана 37. Закона о раду.

По оцени Врховног касационог суда нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Одредбом члана 37. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05... 75/14) прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време и да заснивање

радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба (став 1.), послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленима заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца (став 2.), ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање 5 радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време (став 6.).

Имајући у виду наведене законске одредбе произлази да се више закључених уговора о раду на одређено време (сукцесивни уговори) сматрају једним уговором. Ако запослени ради на пословима чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба у смислу цитиране одредбе члана 37. став 1. Закона о раду, укупно трајање рада по више уговора не може бити дуже од 24 месеца. У конкретном случају тужилац је са туженим закључио више уговора о раду на одређено време и анекса уговора о раду, за период од 24 месеца непрекидног рада, у коме је обављао исте систематизоване послове Закључивањем више уговора на одређено време тужени је поступао противно одредбама закона којима је регулисан рад на одређено време, чиме је злоупотребио право послодавца. С обзиром на то да је тужилац непрекидно радио дуже од две године на истим пословима, по истеку 24 месеца настали су услови из члана 37. став 6. Закона о раду за прерастање радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време јер је тужилац, када је требало да му престане радни однос с обзиром да је радио 24 месеца непрекидно на истим пословима, наставио да ради код туженог на основу сагласности послодавца (имао је закључен уговор о раду). Имајући у виду наведено правилан је закључак нижестепених судова да је дошло до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време у границама постављеног тужбеног захтева у смислу одредбе члана 37. став 1. и 6. Закона о раду. Зато су неосновани ревизијски наводи туженог којима се указује на погрешну примену материјалног права.

Ревизијски наводи да је тужилац засновао радни однос на одређено време услед повећаног обима посла и реализације пројекта туженог по уговорима су без утицаја. По оцени Врховног касационог суда наведена околност нема значаја, зато што је до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време дошло истеком 24 месеца рада тужиоца, на истим систематизованим пословима на којима је постојала стална потреба за радом тужиоца, а за супротно, како то правилно закључују судови, тужени није пружио доказе. С обзиром на то да је тужиоцу радни однос на неодређено време прерастао у радни однос на неодређено време, то је правилно, као незаконито, поништено оспорено решење о престанку радног односа због истека рока на који је заснован, јер се преображени радни однос, сада као радни однос на неодређено време не може законито отказати због протекла времена.

Са друге стране, чињеница да је тужилац захтевао враћање на послове „...“ указује на ненадлежност суда да поступа по овако постављеном захтеву, из разлога што послодавац одлучује на којим пословима ће запослени радити у складу са његовом стручном спремом, знањем и способностима. Суд по службеној дужности цени да ли

су испуњени услови из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, у ком случају исти нису испуњени, па је тужба тужиоца у том делу одбачена као недозвољена. Из тог разлога, у ставу другом изреке, нижестепене пресуде у наведеном делу су укинуте и тужба тужиоца је одбачена у складу са одредбом члана 415. став 2. ЗПП.

Како се осталим наводима ревизије оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање због чега се ревизија не може изјавити према члану 407. став 2. ЗПП, то је применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд одлучио као у изреци.

Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка, јер по овом правном леку тужени није успео, те је донета одлука као у ставу трећем изреке применом члана 165. ЗПП.

**Председник већа-судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић